

Ten punkt widzenia znajduje poparcie w analizie innych wersji językowych art. 1 dyrektywy. Poza tekstami niemieckim i duńskim, które posługują się tym samym terminem zarówno w ust. 1, jak i w ust. 2, a mianowicie odpowiednio „Abgaben” i „afgifter”, wszystkie pozostałe wersje językowe używają w ust. 1 i 2 różnych terminów, a mianowicie odpowiednio „taxes” i „droits” po francusku, „taxes” i „fees” po angielsku, itd. Oczywiście jest, że terminy „droits” i „fees” mogą się odnosić tylko do płatności za świadczenia.

W żadnym wypadku nie można uznać podatku od rejestracji za płatność za świadczenie, jako że jest on obliczany na podstawie wartości pojazdu, obecnie 105 % wartości, do wysokości 57 400 DKK (odpowiadającej kwocie 7 735 EUR) i 180 % wartości rezydualnej samochodu w chwili rejestracji, z uwzględnieniem VAT-u.

(¹) Dyrektywa Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 64).

Skarga wniesiona dnia 16 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-179/04)

(2004/C 168/02)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa, członka służby prawnej Komisji.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że Republika Grecka, nie podejmując wszelkich niezbędnych środków ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 listopada 2000 r., zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG i 93/22/EWG w odniesieniu do wymiany informacji z państwami trzecimi (¹), a w każdym razie nie przekazując Komisji przedmiotowych uregulowań, uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, Państwo Członkowskie nie może powoływać się na okoliczności lub trudności natury wewnętrznej w celu usprawiedliwienia uchybienia obowiązkowi i terminom wynikającym z prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. L 290 z dnia 17 listopada 2000 r., str. 27.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-181/04)

(2004/C 168/03)

Dnia 19 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów.

Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 15 pkt 4 lit. a) Szóstej Dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, do którego odsyła art. 15 pkt 5 tej dyrektywy, dotyczy czarteru zarówno statków morskich przewożących pasażerów za opłatą, jak również statków używanych do celów handlowych, przemysłowych lub rybołówstwa, czy też dotyczy on wyłącznie czarteru statków morskich, co w ostatnim przypadku oznacza, że przepis art. 22 ust. 1 lit. d) ustawy 1642/1986 dotyczący kategorii statków objętych czarterem ma szerszy zakres niż przepis dyrektywy?
2. Czy zwolnienie podatkowe na mocy art. 15 pkt 8 Szóstej Dyrektywy zakłada, że usługa świadczona jest na rzecz samego przedsiębiorstwa żeglugowego, czy też zwolnienie przysługuje też przedsiębiorstwu, które świadczy usługę podmiotowi trzeciemu, pod wyłącznym warunkiem, że jest ona przeznaczona dla zaspokojenia bezpośrednich potrzeb statków wymienionych w art. 15 pkt 5, tzn. statków, o których mowa w art. 15 pkt 4 lit. a) i b)?
3. Czy zgodnie z przepisami i zasadami Wspólnoty dotyczącymi podatku VAT dopuszczalne jest ustalenie zobowiązania podatkowego za okres przeszły – a jeżeli tak, to pod jakimi warunkami – jeżeli podatnik w tym czasie nie naliczył go swojemu partnerowi handlowemu, w wyniku czego nie odprowadził podatku na rzecz skarbu państwa, będąc przekonany, że nie jest on zobowiązany do naliczenia tego podatku, przy czym przekonanie to zostało wywołane przez zachowanie organów podatkowych?

Skarga Komisji Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej, złożona dnia 22 kwietnia 2004 r.

(Sprawa C-188/04)

(2004/C 168/04)

Dnia 22 kwietnia 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera i G. Bambara, działających w charakterze pełnomocników, złożyła do Trybunału Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ze względu na fakt, iż przedsiębiorstwo ANAS S.p.A. udzieliło koncesji na budowę i zarządzanie autostradą o nazwie „Pedemontana Veneta Ovest” w drodze koncesji bezpośredniej dla Società per l'autostrada Brescia-Verona-Vicenza-Padova p.a., wprowadzonej w życie za pomocą umowy zawartej dnia 7 grudnia 1999 r., nie poprzedzonej ogłoszeniem o zamówieniu, przy braku przesłanki do tego, Republika Włoska naruszyła zobowiązania, jakie ciążyą na niej na mocy dyrektywy Rady 93/37/EWG⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, w szczególności art. 3 ust. 1 i art. 11 ust. 3, 6 i 7 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zdaniem Komisji udzielenie koncesji na roboty budowlane i zarządzanie autostradą o nazwie „Pedemontana Veneta Ovest” przez ANAS, bez uprzedniego ogłoszenia o zamówieniu publicznym, jest sprzeczne z postanowieniami dyrektywy 93/37/EWG, w szczególności art. 3 ust. 1 i art. 11 ust. 3, 6 i 7 tej dyrektywy.

Art. 3 dyrektywy przewiduje stosowanie niektórych reguł dotyczących ogłoszeń na poziomie Wspólnoty, jeżeli instytucje zamawiające zawierają umowę dotyczącą koncesji na roboty budowlane, a wartość tej umowy przekracza 5 000 000 euro. W szczególności zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy instytucje zamawiające, które zamierzają udzielić koncesji na roboty budowlane, informują o swoim zamiarze w ogłoszeniu przesyłanym do Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich zgodnie z ust. 7 tego artykułu.

Ze względu na to, że umowa o budowę i zarządzanie autostradą o nazwie „Pedemontana Veneta Ovest” opiewa na kwotę około 350 mln euro, bez wątpienia powinna ona być przedmiotem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 54.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Special Commissioners z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie Cadbury Schweppes plc i Cadbury Schweppes Overseas Ltd przeciwko Commissioners of Inland Revenue.

(Sprawa C-196/04)

(2004/C 168/05)

Dnia 3 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Special Commissioners wydanego dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie Cadbury Schweppes plc i Cadbury Schweppes Overseas Ltd przeciwko the Commissioners of Inland Revenue.

Special Commissioners zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„Czy krajowe przepisy podatkowe, o których mowa w postępowaniu przed sądem krajowym, przewidujące w określonych warunkach obciążenie podatkowe spółki posiadającej siedzibę w tym Państwie Członkowskim z tytułu zysków spółki zależnej, posiadającej siedzibę w innym Państwie Członkowskim i podlegającej tam niższemu opodatkowaniu, są sprzeczne z art. 43, 49 i 56 WE?”

Skarga wniesiona dnia 30 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-197/04)

(2004/C 168/06)

Dnia 30 kwietnia 2004 r. została wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skarga skierowana przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Kiliana Grossa z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. Stwierdzenie naruszenia przez Republikę Federalną Niemiec jej zobowiązań wynikających z art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady nr 95/59/WE⁽¹⁾ w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych oraz z art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady nr 92/79/EWG⁽²⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od papierosów przez zastosowanie stawki podatkowej przewidzianej dla tytoniu drobnokrojonego przeznaczonego do samodzielnego skręcania papierosów do tytoniu zrolowanego sprzedawanego pod nazwą „West Single Packs”.
2. Obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji tytoń zrolowany, sprzedawany na rynku niemieckim pod nazwą „West Single Packs”, który konsument w drodze prostej, nieprzemysłowej obróbki może umieścić w „tutkach” z bibuły papierosowej z filtrem, sprzedawanych osobno, stanowi papierosy w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 94/59/WE Rady, i który z tego powodu powinien podlegać takiemu opodatkowaniu jak papierosy.

Przepisy niemieckie poprzez zastosowanie w odniesieniu do „West Single Packs” stawki podatkowej przewidzianej dla tytoniu drobnokrojonego, przeznaczonego do samodzielnego skręcania papierosów, naruszają zatem art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady nr 95/59/WE oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady nr 92/79/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 291, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 316, str. 8.